

КОМУНИЗМЪТ В БЪЛГАРИЯ И ПОСЛЕДИЦИТЕ ОТ НЕГО

На 09.09.1944 год. в България беше е извършен държавен преврат под диктовката и с помощта на Съветския съюз, когато Съветските войски бяха навлезли в България. Беше свалено едно демократично правителство и наложена комунистическа диктатура. Постави се начало на половин вековен жесток терор. Никой живял отвън желязната завеса или израсъл след демократичните промени в страната не може да си представи ужасите на комунистическия терор.

Самият преврат започна с жестока разправа с Българската интелигенция и унищожаване на елита на нацията. В първите дни без съди и присъда бяха избити по най-жесток начин тридесет хиляди български граждани: администратори, офицери, адвокати, лекари, учители, свещеници и др. Не може да се опише жестокостта на тези убийства с топори, брадви и други. Жертвите са копаели гробовете си и са заравяни полуживи и изгаряни. Такава кървава вакханалия светът не помни и нито един народ не е преживял. Това беше национален геноцид.

Последва още един ужасен процес – един комунистически трибунал със съдии, назначени от комунистическите кабинети осъди 13 000 български граждани без право на реална защита. Присъдите бяха писани в партийните комитети. 2700 от тях бяха осъдени на смърт и екзекутирани в деня на присъдата без право на обжалване. Убити бяха тримата регенти, членовете на три правителства, почти всички депутати от българския парламент. Жертви бяха също отново администратори, офицери, юристи, учители и други.

В последвалия терор бяха създадени десетки концентрационни лагери. Най-жесток беше режима в лагерите Куциян – Бобовдол, Белене, Скравена (за жени) и Ловеч. Лагерите в Белене и Ловеч станаха място за ликвидиране на главните противници на режима. През тези лагери преминаха над 60 000 българи, изпратени най-често без съд и присъда по решение на партийните комитети. Там се прилагаха нечовешки форми на изтезания и мъчения при робски труд и глад. Лагерниците се убиваха безпричинно от жестоки деградирани пазачи.

Други хиляди граждани бяха съдени по измислени обвинения и изпращани в затвора като противници на комунистическия режим. Хиляди граждани бяха изселени от градовете заедно с децата си, като им се отнемаха жилищата и покъщнината. Отнемаха се и предприятия на същите. Хиляди студенти бяха

изключени от университетите, заради своите комунистически убеждения. Децата на противниците на комунистическия режим нямаха право да учат в университетите. На тяхно място влизаха с привилегии деца на комунистическите велможи.

Насилствено беше отнета земята с инвентара и добитъка на селяните и бяха вкарани в едри земеделски стопанства като руските колхози. Бяха превърнати в крепостници. Страната се превърна в един огромен концлагер – селянин нямаше право да живее в град, особено трудно се добиваше право да се живее в София. Само комунистите можеха да излизат в чужбина.

Всички ръководни длъжности се заемаха само от комунисти. Ръководството от дребни предприятия до това на общини, области и министерства се заемаше само от комунисти. От армията бяха изгонени заварените офицери и се създаде комунистически офицерски състав. Още по-категорично това бе направено в структурите на Министерството на Вътрешните работи и полицията. Изграден беше огромен агентурен апарат.

Обучението в училища и университети бе поставено на комунистическа идеологическа основа. Преподавателския състав беше подменен с комунистически активисти. Българските писатели-демократи се изпращат в лагери (Димитър Талев, Ани Попова и др.) и произведенията им не се печатаха. Същото стана в съда и прокуратурата. Членът на комунистическата партия не можеше да бъде съден без съгласието на партийното ръководство. Дори Българската православна църква беше подложена на жесток терор. Владици бяха арестувани и инквизирани. Българския Екзарх Стефан беше заточен в манастир. Накрая за патриарх беше избран агент на МВР – полковникът от Държавна сигурност Максим, който още я оглавява. Стотици свещеници бяха избити и пратени в лагери и затвори. С фалшиви обвинения бяха осъдени на смърт и убити ръководителите на католическата църква в България. Целия този терор се организираше от комунистическата партия и огромен репресивен апарат на нейната Държавна сигурност. Ръководеше се последователно от Георги Димитров, Вълко Червенков и Тодор Живков. Той завърши с един срамен и жесток възродителен процес – покръстването и смяна на имената на българските турци (1983 – 1988). Това доведе до напускане на България от 350 000 турци с българско гражданство.

Българският народ воюваше срещу този жесток терор и комунистическия режим много активно. В периода до 1948 г. имаше запазени мощни опозиционни партии: БЗНС, БСДП и Демократична партия. Въпреки терора те спечелиха 1 200 000 гласа на изборите. Скоро обаче партиите бяха забранени. Техните депутати изгонени от парламента. Водачите им бяха съдени и убити или пратени в лагери и затвори. Убити бяха Никола Петков – водач на цялата опозиция, Кръстьо Пастухов, Коста Лулчев, писателят Трифон Кунев и др.

В България беше организирана въоръжена борба – така нареченото Горянско движение. Десетки чети действаха в Пирин, Родопи, Стара планина. Същите бяха избити жестоко с помощта на внедрени агенти и армия. Възникнаха спонтанни селски бунтове за разрушаване на ТКЗС-тата, за връщане на земята и инвентара. Те бяха потушени жестоко с кървава разправа – убийство на водещите невъоръжени селяни. Много от преследваните антикомунисти успяха да избягат в чужбина, но и там бяха преследвани. На цяла Европа е известен случая с убийството със специален чадър на писателя емигрант в Лондон Георги Марков.

През 1989 г. комунистическите режими в Европа (и в България) се разпада поради своя идеалистически и икономически провал и международната обстановка. Комунистическото ръководство в България, виждайки своя край, в последните години се готвеше за промяната с организиране икономическото си господство в страната. За сметка на огромен външен дълг в последните години милиарди долари останаха в чужбина като се създадоха стотици дружества (350), които са собственост на техни бивши ръководители и поставени анонимни лица. Върнати бяха в страната чрез приватизационни фондове, фалити на държавни банки и други методи. Това им позволи днес да овладеят икономиката в страната и да ни подтискат икономически. По икономически път те влияят на политическия живот в страната, пречейки всячески на демократичните промени. Те са икономически собственици на страната и затова демократическият процес се развива бавно и трудно. Комунистите са запазили своите кадри и в много сектори извън стопанския. Техни кадри господстват в армията и МВР, още имат решаващи позиции в съд, прокуратура и следствие. Сериозни са позициите им във всички етажи на администрацията. Техни кадри още са начело на висшите учебни заведения и Българската академия на науките.

Те оглавиха две правителства и доминираха в трето. Тяхната неспособност обаче доведе и при двете техни правителства до икономически фалит на страната. Прекръстени на социалисти днес те си остават със своята комунистическа същност. Там са запазени много стари кадри на БКП или техните потомци. Медиите – преса, радио, телевизия са в техни ръце и това ги прави силни. Чрез внедрени агенти успяват да разединяват демократичните сили, борейки се и за политическата власт. За нещастие социалистическия интернационал ги е приел за свой пълноправен член.

Двете демократични правителства не можаха да решат задачите за демократизация на страната и ликвидиране на старите структури: първото на Филип Димитров (1991 – 1992) постави началото, но срока беше малък, задачите много и опита малък; Второто от 1997 – 2001 на Иван Костов не прояви достатъчна активност за декомунизация на страната. Нещо повече - включил беше комунисти в него. Закъсня с разкриването на архивите на Държавна сигурност. Комунистите унищожиха и скриха голяма част от досиетата и скриха своите агенти. Сега могат да ги използват за своите цели и инфилтрирайки редиците на демократичните партии и пречейки на дейността им.

Затова българският народ още страда от трудностите на прехода. Най-много обаче страдат репресираните и техните деца, жертвите на комунистическия терор. Живели половин век в репресии и нищета те са останали с лоши битови условия и най-малките пенсии (30 – 50 евро). Те са с лош стандарт на живот и най-често със сериозни заболявания от тежкия им живот и изживени изтезания.

Репресираните в България изградиха през 1990г. своя организация – Съюз на репресираните в България след 09.09.1944 г. Репресираните и техните близки и деца са голям процент от населението, но не можаха да заемат водещо място в политическия живот в страната. Те останаха в страни поради машинациите на комунистическата партия и нейните агенти. Така няколко години (1993 – 1999) Съюзът беше обезличен под ръководството на син на комунистически агент и деец. Наложиха се неговите членове и структури да се отделят и реорганизируют в два нови съюза – „Съюз на репресираните от комунистическия терор” и „Съюз на репресираните в България”. Тези две организации работят заедно и имат общи задачи за изпълнение. Водеща роля има Съюзът на репресираните от Комунистическия терор, обединяващ репресирани, членуващи във всички

демократични партии. Същите са само действително и пряко репресирани, бивши затворници, лагерници, политемигранти, семействата им и семействата и потомците на убитите без съд и със съд. Всичките 45 години са били подложени на дискриминация и терор, белязани с клеймото врагове на комунистическия строй.

Съюзът на репресираните от комунистическия терор си е поставил и изпълнява следните задачи:

1. Да се разкрият всички престъпления на комунистическия режим за да бъде изобличен и осъден в страната и в световен мащаб.
2. Да се поставят паметници на лобните места и почита паметта на жертвите.
3. Да се подпомагат материално бедстващите и болни репресирани.
4. Да се воюва за обединени на всички демократични сили, за ликвидиране на комунистическото господство и демократизация на страната.

Съюзът на репресираните от комунистическия терор има свои клубове във всички областни центрове и по-големи общини и по-малки групи в малките селища. Поддържа връзка с клубовете чрез ежемесечни бюлетини, които им се изпращат. Обратната връзка се концентрира в Централен клуб – офис в центъра на София. Това ни позволява да влияем активно на процеса за обединение на демократичните сили, на който сме един от главните инициатори и организатори. Помага ни факта, че нашите членове изхождат от всички демократични партии.

Вярваме, че макар и бавно и трудно нашите потомци ще довършат делото за демократизация на страната и ликвидиране на комунистическите домогвания. Вярваме, че солидарността на репресираните от всички европейски страни ще ни подкрепи в тази наша борба и ще помогне за нейния успех. Тогава страданията и жертвите на репресираните в тяхната борба ще бъдат оправдани.

Д-р Иван Николов / д.м /

Председател на Съюза на репресираните от комунистическия терор.